

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

ไม่ตั้งใจปฏิบัติอย่ามา

เมื่อวานนี้ก็ไปตบศิริมธุเอาของไปส่งให้ ไม่ได้ไปนานเลยไปเมื่อวาน ที่แรกไป แล้วว่าจะย้อนกลับมาทางกิ่งอำเภอ ฝ้าไร่ แล้วก็มา บ้านดุง ตัดมา หนองเม็ก ถามท่าน พุยก์ท่านว่าทางไม่ค่อยดี เราก็อาจจะไปดูถนนหนทางแถวนี้ ว่าทางไม่ดีเลยไม่มา ตกลง กลับทางหนองคายตามเดิม มาสายหนองคายมันเร็ว จากวัดตบศิริมธุมาถึงวัดเรานี้ ทาง ๑๗๕ กิโลเมตร ๒ ชั่วโมงพอดี ถ้าเราไม่จอดแวะที่ไหนก็ ๒ ชั่วโมง ตอนไปเอา แน่ไม่ได้แล้วแต่จะถึงเมื่อไร ตีตลาดที่นั่น ตีตลาดที่นี่เรื่อย เริ่มตีตั้งแต่ออกจากอุดร เขา ขายไก่หันไก่หมุนตามแถวนี้ เออหมดเลย ได้ร้อยกว่าเมื่อวาน ไก่หมุนไก่หันจากอุดร ไปทางหนองคายเออหมดเลย อย่างนั้นยังไม่จุใจ ไปก็ไปตีตลาดปากคาดอีก ตลาดปาก คัดพังแล้วก็เข้าวัดตบ การไปเวลาไม่แน่แล้วแต่จะถึงเมื่อไร สิ่งที่เราต้องการเป็นสำคัญ กว่าเราก็คงไปตามนั้น เวลาขากลับมานี้ไม่จอดที่ไหน ๒ ชั่วโมงเป็งถึง

ทางเขาทำเป็น ๒ เลน ทางมาทางนี้ ทางไปทางนี้ แล้วก็รู้สึกลับว่าสะดวก รถก็เร็ว ไม่รอแข่งกัน ถ้ารถทางเดียวต้องรอแข่ง อย่างจากสกลมานี้ จากนี้ไปถึงสกลทาง ๑๖๐ ฟาตตั้ง ๒ ชั่วโมงกว่า ของเล่นเมื่อไร รออยู่ตลอดรอคอยแข่ง กว่าถึงโน้นก็ ๒ ชั่วโมง กว่า ปรกติเราไม่ค่อยได้อยู่แหละ คือเป็นห่วงเป็นใย ที่มากกว่าเพื่อนก็คือโรงพยาบาล ดังที่เคยพูดเมื่อวานนี้แล้ว เป็นห่วงเพราะมีแต่คนไข้ทั้งนั้น เข้าอยู่ในโรงพยาบาลมีแต่ คนไข้ ฟังหมอก็ต้องฟังทุกอย่าง อาหารการกินก็อยู่กับโรงพยาบาล เราจึงต้องได้เอาใจ ใส่เสมอ โรงพยาบาลมาวัดนี้ไม่ค่อยจะขาด อย่างขาดก็วันเสาร์หรือวันอาทิตย์ อันนี้มักจะขาด แต่บางที่ยังมาอยู่ ถ้าวันธรรมดาไม่ค่อยขาดแหละ มาเรื่อย ๆ อยู่อย่างนั้น

คือเราไปเราไปดูทุกแห่ง ที่แรกไปดูหมดเลย ไปครั้งแรกตระเวนเข้าดูในครัว ในอะไรดูหมด คือดูหาความสัตย์ความจริงจะเอามาพิจารณา โรงไหนที่ไปคราวแรกก็ อย่างนั้น ซอกแซกไปดูหมดเลย ดูสภาพของคนเจ็บคนไข้ ดูสถานที่ทำอาหารการกิน ดู ไปหมด จากนั้นก็เข้าห้องนั้นห้องนี้ ห้องไหนเครื่องมือมีความจำเป็นอะไรบ้าง ห้องนี้ เพื่ออะไรถาม ห้องนี้ห้องนั้นไปดู ถ้าเป็นเครื่องมือก็ดู ดูแล้วก็ถาม ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีเงิน นะแต่หัวใจเต็มไปด้วยเมตตาจะทำยังไง เป็นอย่างนั้นนี่ ไปเข้าห้องนี้แล้วห้องนี้เพื่อ อะไร ห้องนั้นเพื่ออะไร แล้วเข้าไปดูเครื่องมือในห้องแต่ละห้อง ๆ ถ้าเป็นความจำเป็น อันตบหนึ่งนี่มักจะให้ก่อนทันที ๆ ถ้าอันตบต่อไปก็ค่อยรอเป็นจังหวะ ๆ เรื่อย ๆ ไป

สงสารจริง ๆ นะ สงสารคนไข้ พอก้าวเข้าไปหัวใจชีวิตอยู่กับหมอกับพยาบาล เลย ทางบ้านทางเรือนไม่มีความหมาย ไม่ว่าเศรษฐกิจ ภูมิพี ไม่ว่าคนทุกข์คนจน ก้าวเข้า

โรงพยาบาลแล้วชีวิตจิตใจทุกอย่างจะอยู่กับหมอมืด อยู่กับพยาบาลหมด ไม่ได้อยู่กับบ้านกับเรือนเจ้าของนะ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่ได้อยู่ ไปอยู่ที่โน่น คนไข้ก็รู้สึกว้าโศกเศร้าเหงาหงอยเห็นอย่างชัดเจน ตั้งแต่ยังไม่ดูก็เห็น ญาติคนไข้เข้าไปก็แบบเดียวกันอีก มีแต่หน้าเศร้าหน้าหมองเหงาหงอยวิ่งเข้าไปหาหมอ ถ้าหมอมือเครื่องไม้เครื่องมือพอทันกับเหตุการณ์ก็หายใจโล่งขึ้นมา ถ้าหมอไม่มีเครื่องมือแล้วก็หมดหวัง โรคชนิดนี้กับเครื่องมือนี้ เครื่องมือนี้ไม่มีก็หมดหวัง เราจึงเป็นห่วงมากนะ จึงหนักทางโรงพยาบาลหนักตลอด

พูดถึงเรื่องภาระนี้หนัก แต่หัวใจเราไม่หนักเพราะเป็นความเมตตาล้วน ๆ ไปด้วยความสนใจของตัวเอง เขาไม่ได้มารบกวนเราโรงพยาบาล ให้ไปดูอย่างนั้นดูอย่างนี้ นอกจากเขาจำเป็นจริง ๆ เขาก็มาขอเรา อะไรที่ควรให้เราให้ไป ยังไม่ให้อะไรหรือเป็นจังหวะ ๆ นอกจากจำเป็นจริง ๆ ที่ควรทุ่ม ๆ เลยนะ ถึงไม่มีก็ทุ่มไปเลย อย่างนั้นก็ยังมีสงสารจริง ๆ สัตว์โลกมันอาศัยกันอย่างนี้จะให้ว้ายังไง ยังมาทะเลาะเบาะแว้ง ยังมาฉีกมากัดมาแย่งมาชิงกินตบกินปอดกันนี้ แหม ดูไม่ได้นะ ธรรมดุมันดูไม่ได้ว่าฉันเออะ มนุษย์มันอาศัยกันอย่างนี้ คิดดูซิอย่างที่พูดมานี้ พูดเรื่องอาศัยกันทั้งนั้น ระโยงระยางเหมือนตาข่ายตาแห ความที่มนุษย์อาศัยกันนะ แต่มนุษย์ไม่เห็นคุณค่าของกันและกัน ละซี มนุษย์หยาบโลน หยาบขำมาก มนุษย์ประเภทนั้นหนักโลกเขา

ควรเห็นใจเขาซี เราเห็นใจเราที่จะไปมุ่งอาศัยเขาอย่างเดียว ไม่มองดูหัวใจเขาคอนมันอาศัยกันทั้งนั้นนี่ เมื่ออาศัยกันทั้งนั้นมันต้องประสานกัน คิดเห็นใจเขาใจเราใครมีอะไร ๆ ก็ช่วยเหลือกันไปตามกำลังความสามารถนี้ถูกต้องสำหรับมนุษย์อยู่ด้วยกัน แล้วเรื่องราวไม่ค่อยมีต่อกันนะ ความเห็นแก่ตัวนี้ไปที่ไหนมันเป็นพินเป็นไฟกัน นี้เรียกว่าต้นมัน เห็นแก่ตัว จากนั้นก็แตกแยกออกไปจะได้วิธีใดจากผู้อื่น เอาละที่นี่ แล้วก่อความเดือดร้อนไปเรื่อย ๆ

อย่างวงราชการงานเมืองของเรา แต่ไหนแต่ไรมาก็เห็นมาอย่างนี้ เราดู ๆ มาแต่ก่อนแต่ไม่พูดไม่เกี่ยวข้องกับเรา ทำไมจะไม่คิด คิดเต็มหัวใจ แม้ที่สุดในวงราชการที่เข้ามาเกี่ยวข้องในวัดในวาณียังเห็นได้ชัดเจน แหม ผิดกันมากทีเดียว เจ้านายให้มาทำงานทำการในวัดในวา ครั้นเวลาเจ้านายหนีแล้วหาหลบหาซ่อนนอนอยู่ที่นั่นที่นั่นตามสบาย เวลาเจ้านายจะมาแล้วทำทำประจบประแจงซึ่งขังตั้งตั้ง โอ๊ย พวกเปรต เราว่าอันเลย โห้ โลกเป็นอย่างนี้นะ เขาไม่ได้มองดูพระนะว่าเป็นยังไง พระเหมือนตุ๊กตา เขามาทำอะไรให้พระอย่างนี้เราเห็นชัด ๆ เราโมโหเราก็รู้มพระและประชาชนช่วยกันทำให้เสร็จเสียที่ ดัดจนหน้าชัดไปหมดเลย นั่นเห็นใหม่เวลาจะตัด

ส่วนอันหนึ่งมารุมทำกันไม่ทราบกี่คน ก็วันก็ไม่เสร็จ ครั้นเวลาเจ้านายไปก็มานอนเอกเขนกเฉยไม่สนใจกับอะไร เวลาเจ้านายจะมา มาดูแล้ว คึกคักซึ่งซังตั้งตั้ง โห้ นี่มันประจบประแจงเอาอย่างนี้ วงราชการอ่อนแอที่สุดว่างี้เลย เท่าที่เป็นมาวงราชการนี้อ่อนแอกว่าประชาชนเอามากมาย เพราะอาหารการกินก็ได้มาจากเงินเดือนมาเลี้ยงอยู่แล้ว มีที่พึ่งอยู่แล้ว ทำงานนี้อ่อนแอที่สุดเพราะมีหวังกินอยู่แล้ว พวกประชาชนเขาตีบปากกัดแทบเป็นแทบตาย พวกนี้อาศัยประชาชน กินแล้วมานอนเอกเขนก ทำงานทำการนี้อ่อนแอมาก เราได้เห็นชัดเจน ไม่ว่าที่ไหน ๆ เจอเข้าเป็นอย่างเดียวกัน โห้ มันเป็นนิสัยอย่างนี้ อ่อนแอมากนะวงราชการจนน่าอ่อนใจ ไม่ว่าจะอ่อนใจนะ อ่อนใจ

อย่างมาทำเกี่ยวข้องกับวัดนี้เห็นกันชัดเจนมาก ไม่มีความตั้งอกตั้งใจเป็นศีลเป็นธรรมตามเหตุผลโลกของงานที่ทำนั้นเลย มากี่มาอย่างชัดไม่ได้ เวลาเจ้านายหนีไปแล้วหัวหน้าหนีไปแล้วหลบหลีกปลีกตัว เราโมโหละซิ เดินฉากไป ๆ ดู โห้ พวกนี้เป็นอย่างนี้ ที่นี้พอวันเสาร์วันอาทิตย์เขาหยุดแล้ว เราสั่งพระเลยบอกโยมมา ฟาดเสร็จวันเดียวหมดเลย หลังจากนั้นเสร็จ ฟาดเรียบวุธ ครั้นมาดูเรียบวุธหมดแล้วเลยหน้าซัดกลับไป นั่นเห็นไหมตัดเอาอย่างนั้น มันทนดูไม่ได้ ธรรมกับโลกดูกันเป็นอย่างนั้น มันต่างกันนะ

เราเห็นด้วยตาเราใครจะมาโกหกเราได้ เราเป็นผู้สั่งงานแก้เหตุแก้ปัญหานี้เอง ทำอะไรมีแต่ผักชีโรยหน้า ๆ ไปหมด วงราชการทำไมถึงอ่อนแอเอานักหนา ไม่อายประชาชนพลเมืองเขาบ้างหรือ เราอยากถามวงราชการมันเป็นยังไงจึงเป็นอย่างนี้ ใครจึงอยากจะเป็นเจ้าเป็นนาย อยู่ในท้องแม่ก็สมัครไปเป็นนายขึ้นชื่อหัวคนแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ นิสัยสันดานมันติดเสียจนอ่อนเปียก ๆ โหย ดูไม่ได้นะ วงราชการเฉพาะเมืองไทยเราเห็นอย่างนี้ เมืองอื่นเราไม่เห็น เมืองไทยเราเห็นมาโกหกเราไม่ได้นะ เราเห็นเอง คอขาด ๆ ไปเลยพูดตามความจริง ธรรมจะพูดอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องพูดตามหลักความจริง เลวบอกว่าเลว เหลวบอกว่าเหลว อ่อนบอกว่าอ่อน ไม่เอาไหนทำงานทำการ เอ้ ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ไม่เอาไหนเลย

ไปทำถนนหนทางเหล่านั้นก็เหมือนกัน อะไรมาเกี่ยวข้องกับเราที่ได้ไปดูเราก็ไปดู ต้องได้จี้เอา บางที่มันโมโหจี้เอาบ้างแหละ จะทำอะไรมีแต่ขอผ่านไป ๆ ใจแล้วมือ ๆ เหตุผลซัดเข้าไปวะนี้หงายเลย นั่นเห็นไหมล่ะ อย่างนั้นนะเวลามันโมโหมันเอาจริง ๆ นะไม่เหมือนใคร ไม่ได้คำนึงถึงเหตุถึงผลโลกอะไรเลย ทำพอแล้วมือ ๆ ไปวันหนึ่ง ๆ ผักชีโรยหน้า ๆ ไป มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ ถนนหนทางที่เราไปเกี่ยวข้องมันเห็นชัดเจน ๆ ทุกหน่วยเลยเทียว มันเกี่ยวข้องกับวัดกับบ้านอะไรที่เกี่ยวข้องกับวัดที่เราได้ดูแล

ทางเหล่านี้ก็เรานี้จะเป็นคนทำ สั่งให้ทำมา อันนี้ก็อย่างว่านั่นแหละ ชัดเอาจนหลงทิศไป เห็นไหมล่ะ กั้นเขื่อนปึงเข้ามาที่เขื่อนบ้านจั่น ปิดตายหมดเลย ชาวบ้านแถวนี้ ออกไม่ได้เลยตายหมด เราต้องวิ่งเข้าศาลากลาง เรายิ่งเข้าไปมันแตกฮือเลยนะ เหตุผลที่เราไม่ได้ไล่เบียดเอาเลยนี้ เราไม่ได้เหมือนใคร แพ้เราว่าไง แพ้ด้วยเหตุด้วยผลนะซี มันหลายครั้ง ครั้นเห็นเราไปก็มาทำให้สักสามสี่วันแล้วหายเงิบ ๆ มันเป็นอย่างไง เราก็ดูเดินเข้ากระทรวงเท่านั้นซิ เข้ากระทรวงก็สั่งปึง โอ้ย ระนาวมาเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

โอ้ย มันเห็นอย่างนั้นนะ มันทำอย่างอ่อนเปียกอย่างชัดไม่ได้ น้ำจะไหลมาอย่างนั้นจะมาอย่างนี้ ก็ปิดตันไม่ให้น้ำไหลมา ไม่ให้มีท่อน้ำ แล้วน้ำเหล่านี้มาแล้วจะให้ไปไหน ไล่เบียดเข้าไป ไม่ทำนี้ไม่ได้มันเอาแล้วนะ ที่นี้ไม่ใช่อ่างเก็บน้ำนะเราบอก ทางที่เปิดน้ำให้มา ชัดเราไม่ได้ก็ต้องเอามาใส่ บังคับด้วยเหตุผล มันเป็นอย่างนั้นนะ ถึงทุเรศแหม ทำไมอ่อนแอวงราชการเมืองไทยเรา ไปที่ไหนแบบนิสสัยเดียวกันไปหมด มันทำไม่เป็นอย่างนี้ คนดีเราก็ไม่ว่านะแต่น้อยมาก มักจะเป็นอย่างนั้นเป็นนิสสัยอันเดียวกัน มันเลียนกันได้เร็วอย่างนี้ เราไม่ได้ตำหนิสำหรับคนดีนะ ผู้ทำแทบเป็นแทบตาย ผู้นอนกินอยู่เฉย ๆ มีมาก โอ้ย ทุเรศ

เพราะฉะนั้นในวัดเรานี้ พระเณรจึงมาอันนั้นไม่ได้นะกับเรา ไม่พูดหลายคำ เต็ดตลอดมาอย่างทุกวัน ไปเห็นผิดหูผิดตาปึงนี้ไล่หนีเลย ไม่ต้องมาวินิจฉัยกัน ดูชัดเจนแล้ว ไล่หนีเลย ๆ วัดนี้เป็นอย่างนั้นนะ จะเห็นแก่หน้าโมกโชโลกนะไม่ได้ ธรรมนี้ แหกเหลวหมดเลย ต้องเอาอย่างนั้น จริงจังทุกอย่าง ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติอย่ามาว่ากัน ถ้ามาให้ตั้งใจปฏิบัติ ไม่เข้าใจอะไรให้ศึกษาอบรม ดูเพื่อนฝูงผู้ตั้งใจทำการทำงาน ให้ดูเป็นแบบเป็นฉบับ จึงสมชื่อสมนามว่ามาศึกษา มาเดิน ๆ ด้าน ๆ ดูไม่ได้นะ ไล่อยู่เรื่อยนะวัดนี้ เราสั่งเองทีเดียว ให้ออก ไล่ออกเลย ๆ ไม่ต้องมีอุทธรณ์ เราเป็นคนดูเอง ๆ สั่งเองไปเลย ถ้ามีคนอื่นมาพูดให้ฟัง ต้องได้ปรึกษาโต้ถามกัน เหตุผลกลไกเป็นอย่างนี้ ๆ ถ้าเราไปดูเองเห็นเองสังเกตเอง จับได้ปึงแล้วเอาเลยทีเดียว อย่างนั้นแหละ

วัดนี้จึงเป็นอยู่ตลอดมาอย่างนี้แหละเรา ถ้าไปเจอด้วยตาแล้วไม่ต้องถามใครแหละ ไล่หนีทันทีเลย มันแล้ว พระเลวมันก็อย่างเห็นนี้แหละจะว่าไง คนเลวพระเลวมี่ด้วยกันนั้นแหละ มันมีกิเลสเต็มหัวใจด้วยกัน ความเลวมันก็มาด้วยกันนั้นแหละ

นี่เอาจริงเอาจังนะนี่ เราปฏิบัติมาก็ทำอย่างนั้น ไปศึกษากับครูบาอาจารย์ เป็นผู้น้อยเราก็คเคยเป็นมาแล้ว ปฏิบัติยังไงต่อครูต่ออาจารย์ ต่อเพื่อนต่อฝูงปฏิบัติยังไง เราศึกษามาหมดปฏิบัติมาหมดแล้ว พูดถึงเรื่องอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มัน โอ้ย เราเป็นเหมือนบ่อกกลางเรื่อนแหละ ทุกข์ลำบากมาก ต้องหุตีตาตีคอยสอดส่องหมู่เพื่อน เพื่อพ่อแม่ครูอาจารย์ได้อยู่ผาสุกรมเย็น ไม่มีเรื่องราวไปกวนใจท่าน เพราะเรามาเอง ท่าน

ไม่ได้นิมนต์มา ไปเองไปกิดไปขวางท่านได้ยังไง นี่ซิเราสอดส่องดูแลหมู่เพื่อน ออกจะแตกนะ บางทีมันหนัก ทนไม่ไหวก็เรียกมาจีเอาเลย

พ่อแม่ครูอาจารย์นิสัยก็รู้สึกว่ามีชีวิตรอนนะ ลักษณะจริงจัง ถ้าท่านฝังตรงไหนแล้วท่านจะฝังลึก เช่นอย่างเราไปเรียนท่าน องค์ไหนมันสุดวิสัยจริง ๆ มองดูแล้วสุดวิสัย พอไปกราบเรียนท่านปั๊บ ไม่เรียกถามนั่นนี่นะ องค์นี้เตรียมของไปเดี๋ยวนี้ ไล่เลย พูดเท่านั้นไม่พูดมากนะ ไม่ได้บอกว่าใครมาบอกว่าเรื่องราวเป็นอย่างนั้น ๆ องค์นี้ให้เตรียมของไปเดี๋ยวนี้วันนี้ เท่านั้น ไล่เลย ไม่จำเป็นจริง ๆ เราก็ไม่เคยกราบเรียนท่าน เพราะเมตตาสงสาร พออุโถได้อุโถไป สั่งสอนได้สั่งสอนไป มันสุดวิสัยจริง ๆ ไปไม่รอดมองดูแล้วหนักหมู่หนักเพื่อน ก็กราบเรียนท่าน มี เมื่อเวลา มันสุดวิสัยจริง ๆ มันทนไม่ได้เราก็ดี

เพราะเราไม่ใช่จะเอารัดเอาเปรียบหมู่เพื่อน รongหมู่เพื่อนตลอดเวลาแทบเป็นแทบตาย แนะนำสั่งสอนทุกแง่ทุกมุมดูว่ากล่าวอยู่ลับ ๆ เพื่อติดต่อหมู่ต่อเพื่อน มันก็เหลวไหล ๆ เหลวไหลไม่หยุดไม่ถอย ถ้าไม่ดีขึ้นก็กราบเรียนท่าน พอกราบเรียนท่านแล้ว เรียกมาแล้ว องค์นี้ไปเดี๋ยวนี้ ออย่าอยู่ เท่านั้นพอ ให้เตรียมของไป ท่านไม่ได้บอกว่าเรื่องราวเป็นมายังไงนะ เท่านั้นพอ สั่งเลย อันนี้คล้ายคลึงกัน เราก็ก่อนเหมือนกัน ถ้าได้แน่ใจแล้วสั่งตุมทีเดียวเลย ไม่ได้ชักใช้ไล่เสียงให้เสียเวลาและกระทบกระเทือนกัน ดีไม่ดีว่าใครไปพูดให้ฟัง ก็ไปอิจฉาบังเบียดเคียดเค้านต่อองค์นั้น ๆ คนนั้นอีก แนะนำ มันหลายด้านนะ เอาให้ถนัดชัดเจนแล้วไล่ทันทีเลย ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับใครต่อใคร เท่านั้นละ เอาอย่างนั้นเลย พ่อแม่ครูจารย์ก็แบบเดียวกัน ไม่ได้ถามหน้าถามหลังอะไรพอให้เกิดความกระทบกระเทือน ท่านไล่ทีเดียวตุมไปเลย

เวลามาอยู่ที่นี้ก็ได้เอาเรื่องนั้นมาพูดเสมอ เราอยู่กับพ่อแม่เราจะตายนะ นี่วัดป่าบ้านตาด พระเณรก็คลั่งกิเลสมาด้วยกันมันจะต้องมีแบบนั้นจนได้ ที่จะให้พระผู้อยู่ก่อนซึ่งตั้งหน้าตั้งตาทำข้อวัตรปฏิบัติความ پاکความเพียร ให้นักใจเพราะพระประเภทนี้มี มียังไงเราไม่สงสัยเราบอก ถึงเราไม่เห็นก็แน่ใจว่ามี เราเคยเห็นมาแล้วเราว่าอย่างนี้ มันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่จะให้ว่าไง ผู้แทบเป็นแทบตายเป็นอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ผู้ไม่เอาไหนมันก็ไม่เอาไหน เก้ง ๆ ก้าง ๆ มาหนักหัวอกหมู่เพื่อนซิ จะว่ายังไงมันก็ลำบากเรารู้กันเอง มันพอให้หนักใจจริง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นเราถึงค่อยสอดส่องเองดูเอง ไม่ต้องให้พระเณรมาบอก พระเณรท่านก็ไม่กล้ามาบอกเรา ก็หัวใจมันก็มีเหมือนกันก็รู้ได้เหมือนกัน เราจึงเป็นผู้สอดส่องเอง ดูเองสอดส่องเอง สังเกตเอง พอจับได้ปั๊บที่นี้เอาละ จับได้ปั๊บทบทวนดูไม่ผิดแล้ว ปั๊บทันทีเลย ไม่ใช่ว่าพรวดพราดเอานะ

เตี้ยวันนี้ไม่ได้ไปเที่ยวดูทางจกรมทางเดินของพระกลางคืน แต่ก่อนนี้ไปเรื่อย ไล่หนีเรื่อยเรื่องการนอนไม่ตื่น เราเคยไล่หนีเหมือนกัน ไปเห็นไม่เป็นท่า แล้วดึก ๆ ไปอีก ๆ จับจนได้ตลอดรุ่ง ชัดเจน แล้ววันนี้มีงานการอะไรบ้างพอจะเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้านอนไม่อยากลุกอยากตื่น ถ้ามีการมีงานทำลำบากลำบากก็เป็นอีกแง่หนึ่ง นี้ไม่มีอะไร มันนิสัยสันดานเอง จับได้ถนัดแล้วก็บอกไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ เอาจริง ๆ แต่ก่อน เตี้ยวันนี้มันเผามันแก่แล้วไม่ไปไหนแหละ ปล่อยไว้ตามสภาพอย่างนั้น ถึงลำบาก หมู่เพื่อนละชิ

แล้วหลังไหลมาเรื่อยวันนี้ก็เท่าไร ๓๕-๓๖ อยู่อย่างนี้ตลอดนะ พระเณร ประกาศให้ออกเท่าไรยิ่งไหลเข้ามา ๆ ผู้อยู่ก่อนมันจะตายแล้วนะ ผู้ใหม่ ๆ มาเรื่อยไม่ได้หน้าได้หลังอะไร มันลำบากนะ โอ้ย.ลำบากจริง ๆ แยกคนทั้งชี้ทั้งหนักทั้งเหม็น นี้ละธรรมกับโลกมันต่างกันอย่างไร ต่างกันมาก ความละเอียดลออของธรรมกับความหยาบของโลกมันราวฟ้ากับดิน ต่างกันมาก มีเท่านั้นละวันนี้ จะให้ศีลให้พรละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com